

носи е прѣживено. Въ съзнанието нѣма нищо непрѣживено. Слѣдователно, съзнанието е една база, една основа, върху която човѣшкиятъ умъ може да се развива и расте. Тѣй както за ученика е потрѣбна свѣтлина, за да може да чете, така за ума е необходимо съзнание. Затова, съзнателниятъ животъ трѣбва да прѣдшествува умствения животъ. Умътъ е външната страна на нѣщата, а съзнанието се занимава съ вътрѣшната страна на живота. Нѣкои казватъ: човѣкъ може да е уменъ, а да нѣма съзнание. Не, обратното е вѣрно. Човѣкъ може да не е толкова интелигентенъ, а да е съзнателенъ. Слѣдователно, туй, което подтиква живота къмъ развиване, това е съзнанието, а съзнанието е едно отъ великитѣ качества на душата. Азъ казвамъ: Съзнанието е първиятъ лжчъ, който душата проектира въ сърцето. Не говоря за обикновената душа, но за Божествената душа. Първиятъ лжчъ е съзнанието, а отъ този лжчъ, вторично вече се явява човѣшкия умъ. Силитѣ на съзнанието пѣкъ събуждатъ центроветѣ и способноститѣ на ума. Тѣй щото, изчезне ли съзнанието, умътъ се губи. И дѣйствително, въ живота това е вѣрно. Вземете единъ младъ момъкъ, въ когото има съзна-